

бойното поле за да извърши това, което не може да изпълни въ по-прежнитѣ войни, 1806—1812, 1828—1829 и 1853—1856 —освобождението на България. Въ Россия между всичкитѣ съсловия на народътъ имаше не по-малко ентузиазмъ къмъ това свято дѣло, отколкото нѣкога въ времето на филелинизма у западнитѣ народи за освобождението на Гърцитѣ. На $12/24$ Априлий се обяви войната и армията, която още презъ есента бѣше почнѣла да се съсредоточава при Кишиневъ въ Бессарабия, тръгна презъ Влашко въ походъ за къмъ Дунавътъ. Блистателнитѣ и славнитѣ дѣла на рускитѣ войски, минуванието презъ Дунавътъ при Браила и Свищовъ, обсажданieto и заробванието на Османъ-пашовата войска въ Плѣвенъ, преминуването на Гурка два пѣти презъ Балкана, юнашкото защищавание на Шипка отъ генерала Радецки, заробванъето на Шипченската турска армия, разбиването на Сюлеймановата войска, при Пловдивъ, и пристиганието на Русситѣ дори до Бѣло море (Егейско и Мраморно) — всичко това всекоя още добръ помни. И Българитѣ взеха участие въ войната; заедно съ рускитѣ войски презъ Дунавътъ навлѣзоха шесть български «Дружини» доброволници организувани още въ Кишиневъ и въ Плоещъ; въ Търново се образуваха двѣ нови Дружини. Тѣзи юнаци, между които бѣха и останалитѣ отъ русско-българската бригада, отъ възстаницитѣ и хайдуцитѣ въ по-напрешнитѣ боеве, славно се отличиха въ петмѣсечното защищавание на Шипченский проходъ.

Въ тая война България много пострада. На Турцитѣ бѣше съвършено позволено да убиватъ